

सम्पादकीय

ग्यास अभावको दीर्घकालीन समाधान खोज्न आवश्यक

प्रकृमा खान पछाउने एघारौँ ग्यासको अभाव भएको जनमानसोर्षित नगरपालिकाको पहलमा बुट्टे भरिएको अनुगमनले तत्कालका लागि आफुँ सहज बनाउन सकारणमूढ भूमिका खेलेको छ । नगरपालिका, उद्योग कर्मिज संघ, नुस्रुसा निष्ठाप र इलाका प्रशासनको संयुक्त सहकार्यताले बजारमा ग्यासको कृत्रिम अभाव सिर्जना गर्ने व्यवस्थालाई नियन्त्रण गर्न र वास्तविक अवस्था पहिचान गर्न सहयोग पुर्याको होइन । उपभोक्ताले ग्यासका लागि लामो समय कुर्नुपर्ने र ग्याससँगले पर्याप्त आफुँनै नपाएको अवस्थामा गरिएको यो पहल स्वागतयोग्य छ । अनुगमनका क्रममा दमकका विभिन्न क्षेत्रमा रहेका १२ डाटा ग्यास हिलर तथा पसलमा ग्यास लुकाएर राखेको नपाइनु आफैँमा महत्वपूर्ण तथ्य हो । यसले बजारमा वैधिएको अभावको कारण ग्याससँगले मात्र सिर्जना गरेको निष्कर्ष निकाल्न नसक्ने देखाउँछ । ग्याससँगैहरूले केही ग्यास कम्पनीबाट अपेक्षित मात्रामा आफुँनै नभएको गुनासो गरेका छन् । बाझी चोकमा अभाव भएका उपभोक्तालाई विक्री गर्न केही हिलरले तिलिङ्गडर बाहिर राखेको भेटिनु र कन्कराईको उपलब्धता न्यून देखिनुले आफुँनै मूलतःमा समस्या रहेको संकेत गर्छ ।

अर्कोतर्फ, केही स्थानमा ग्यासको मुख्य बढी लिएको गुनासो आउनु चिन्ताको विषय हो । घरमै ग्यास पुर्‍याउछ डेलिभरी बुल्क थरिनु स्वाभाविक भए पनि अभावलाई आधार बनाएर उपभोक्तामाथि अनिर्दिष्ट आर्थिक भार पार्न काम चलाउ गर्न सक्ने । अनुगमनको उद्देश्य केवल ग्यास खोज्नु वा हिलरको गेठापन हेर्नु मात्र नभई मुख्य बितरण प्रणाली र उपभोक्ता अधिकारको समेत प्रभावकारी निगरानी गर्नु हुन्छ । दमकको समस्या तत्कालीन अनुगमनबाट केही सहज भए पनि ग्यासलाई स्थायी समाधान मान्नु हुँदैन । नेपालमा खाना पकाउने ग्यासको आफुँनै ब्याप आयातमा निर्भर रहेको अवस्थामा कुनै कम्पनीको आफुँनै घुम्न वा हुनगी तथा बितरण प्रणालीमा अक्षर्य आउँछ यस्ता समस्या खेल्नै नसक्नु । त्यसैले रेटरेटबाट अभाव भएपछि बजार अनुगमन नभैभन्दा अगाव हुनु नित्तै पूर्णतया र आफुँनै ग्यासपानको छिटोस्वलीन प्रणाली विकास गर्न आवश्यक छ ।

ग्यासका लागि स्थानीय तहले ग्यास कम्पनी, हिलर र सम्बन्धित सरकारको निष्ठापसँग नियमित सम्न्धन गर्नुपर्छ । कुनै कम्पनीबाट कुनै ग्यास दमक भित्रिन्छ, मामको तुलनामा आफुँनै कति छ र कुन क्षेत्रमा कति बितरण भएको भने तथ्यांक ग्याससँग राखिनुपर्छ । आफुँनै घुम्ने सँगले वैधैभएका ग्यासको जानकारी समयमै स्थानीय प्रशासन र उपभोक्तालाई दिने व्यवस्था हुनुपर्छ । त्यसैले, हिलरलाई पारदर्शी बितरण प्रणाली अपनाउनु बाध्य पार्नु उपभोक्ताले सहज रूपमा ग्यास पाउने बातावरण सुनिश्चित गर्नुपर्छ ।

होटल तथा रेटरेटसँग ग्याससँग अभावबाट प्रत्यक्ष प्रभावित हुने भएकाले उनीहरूको समस्यालाई पनि आफुँनै ग्यासपानको हिसाका रूपमा लिनुपर्छ । नियमित ग्यास नपाउँछ ग्याससाथको लागत बढ्ने र त्यसको असर अन्ततः उपभोक्ताको मूल्यमा पर्ने सम्भावना छ । त्यसैले घरघरौँ उपभोक्तालाई ग्याससाथिक प्रयोजनका उपभोक्ताको मागलाई समेत ध्यानमा राखेर बितरण प्रणाली बनाउन जरुरी छ । दमकमा सुरु भएको संयुक्त अनुगमनलाई निरन्तरता दिनु राम्रो हो । तर अनुगमन परिणाममुलै हुनुपर्छ । दाँडी भेटिएर कारवाही गर्ने र आफुँनै प्रणालीमा कमजोरी देखिए सम्बन्धित निष्ठापसँग सम्न्धन गरी सुधार गर्ने स्पष्ट कार्ययोजना आवश्यक छ । अहिले सहज भएको ग्यास बजार फेरि केही हिनपछि उठ्ने समस्यामा नफर्कियोस भनेतर्फ नगरपालिकाले विशेष ध्यान दिनुपर्छ । ग्यासजस्तो अत्यावश्यक बस्तुको अभावलाई सामान्य बजार समस्याका रूपमा लिइ नसक्ने । नागरिकको वैधिक जीवनसँग प्रत्यक्ष जोडिएको बस्तुको आफुँनै नियमित र सहज बनाउनु सरकारका सबै सम्बन्धित ग्याससँगको पहिलो हो । यसको पहिलो अनुगमनले तत्कालीन समस्या केही कम गरेको छ भने अर्ग ग्यासबाट विकरै छेपेकोलेनै आफुँनै नुस्रुसा पारदर्शी बितरण र प्रभावकारी नियन्त्रणको आधार तयार गर्नुपर्छ । समस्या खेल्दैरपछि अनुगमन गर्ने होइन, समस्या खेल्नै नसक्ने प्रणाली निर्माण गर्नु नै अहिलेको मुख्य आवश्यकता हो ।

के मियागा खाँदा क्यान्सर कम हुन्छ ?

दमक/ क्यान्सर खतरनाक रोग हो । क्यान्सरका धेरै प्रकार छन् । यसका कारण हरेक वर्ष विश्वभर ठुलो संख्यामा मानिसको ज्यान गइरहेको छ । यस रोगको सम्बन्धमा खतरनाक पक्ष भनेको यसको प्रारम्भिक लक्षण अदृश्य हुनु हो । यसले शरीरमा जरा गाँसेको पनि बताइ हुँदैन । क्यान्सर अस्थि चरणमा पुगेपछि प्रायः मारको मुलु हुन्छ । एउटा अध्ययनले यसको जोडिमा कम गर्न समाधानमात्राको छ । मियागाको प्रयोगले क्यान्सरको जोडिमा कम गर्न सक्छ । यो बाझ पाउँदा उपलब्धता अत्यन्तै कम मात्र सक्छ, तर उपचारनसँग यसले संघर्ष गरेको छ । दुर्लभतामा खेल्नुहुन्छ विश्वरोगको उपचार गर्ने प्रयोग पनि औषधी मियागाले क्यान्सर कोषहरूको फैलाइर रोग मेटा गर्न सक्ने एक अध्ययनले पता देखाएको छ । यो अलि अचम्कलाग्दो लाग्छ, तर प्रारम्भिक अनुसन्धानले यस्ता संकेतहरू पला परेको छ । यद्यपि, यसमाथि थप अध्ययन आवश्यक रहेको अनुसन्धानकर्ताहरू विश्वास गर्छन् ।

वैज्ञानिकहरूका अनुसार, मियागाका रहेको सिलिन्डेनफिलले शरीरमा क्यान्सर फैलिने क्षमतालाई कमजोर बनाउन सक्छ । यतिमात्रै होइन, अनुसन्धानले त मियागाका रहेको सिलिन्डेनफिलले क्यान्सर कोषहरूलाई फैलिनाबाट रोक्ने पनि भनेको छ । किनकि यसलाई फैलिने कोलेस्ट्रॉल बाहिरिन्छ । यस्तोमा मियागाका पाइने तत्त्वले यस प्रक्रियामा हस्तक्षेप गर्न सक्छ । अनुसन्धान अनुसार, सिलिन्डेनफिलले परफेक्टोस्टेरेज टाइप ५ नामक इन्जाइमलाई रोक्छ । यसले शरीरमा स्त्रीजीपीपी नाम गरेको सिग्नलिङ अणु बढाउँछ ।

यो बढेको अणुले रक्तमालिकाहरूलाई फराकिलो बनाउँछ र रक्तमा रक्त प्रवाह बढाउँछ, जसले गर्दा मियागा प्रभावकारी हुन्छ ।

यो प्रक्रियामा वैज्ञानिकहरूले स्त्रीजीपीपी एउटा यस्तो प्रोटीनसँग जोडिएको छ, जसले कोषहरूभित्र कोलेस्ट्रॉल पुर्‍याउने काम गर्दछ भने पला लाग्छ । यसबाट क्यान्सर कोषहरूले ठिकसँग कोलेस्ट्रॉल पाउँदैन । कोलेस्ट्रॉलको कमीले क्यान्सर कोषको फैलिने क्षमतालाई कमजोर बनाउन सक्छ, तर यससँगै केवल अनुसन्धान बाँकी छ ।

मियागाले क्यान्सरको जोडिमा कम गर्छ, तर यसको मतलब यो उपचार भने होइन । यो अनुसन्धान अझै प्रारम्भिक चरणमा छ । त्यसैले कुनै पनि निष्कर्ष लिनु अघि थप अनुसन्धान आवश्यक छ । यदि यस्तो क्यान्सरबाट बर्तित हुनुहुन्छ भने यसलाई खादरसँगै नियमित पनि गरनुपर्छ भन्ने र आफ्नो स्वास्थ्यमा ध्यान दिनुपर्छ । क्यान्सरसँगै पारदर्शी नगरी सामाजिक सञ्जालमा गरेको कुनै पनि कुुरालाई अपनाउनु हुँदैन । यसले तपाईंको अवस्था बिग्रन सक्छ ।

रामप्रसाद बराल

अब प्रश्न शिक्षाको पहुँच कति

बढ्यो भन्ने मात्र होइन ।

प्रश्न हो- यसले कस्ता

नागरिक तयार गरिरहेको छ

डिग्रीधारीको संख्या बढिरहेछ

शिक्षित बेरोजगारी, सीपको

अभाव र युवाको विदेश

पलायन पनि बढिरहेको छ भने

हाम्रो शिक्षा प्रणालीको उद्देश्य

र परिणामबीच कतै गम्भीर

दुरी त छैन यही प्रश्न

नेपालको शैक्षिक बहसको

केन्द्रमा आउनुपर्छ ।

सञ्चार क्षेत्रमा 'स्मान्तरणकारी वर्ष' बनाउने तयारी

दमक । सूचना तथा सञ्चार मन्त्रालयले सञ्चार, दूरसञ्चार तथा डिजिटल सेवाको क्षेत्रमा बाहु अघिर्ने वर्ष २०८३/८४ लाई 'स्मान्तरणकारी वर्ष' बनाउने गरी सुचारु काम अघि बढाएको जानकारी छ । शासकीय सुचनाको १०० मानिजनलाई आधार बनाएर सेवा बढाउँदै सार्व, डिग्री र एलिमेन्टरी बनाउने, कानुनी तथा सामाजिक सुधार गर्ने र डिजिटल स्मान्तरणलाई प्रगतिमान दिने मन्त्रालयको योजना छ ।

सूचना तथा सञ्चारमन्त्री डा. विक्रम मिश्रपिप्लेवाले आगन्तक र दूरसञ्चार क्षेत्रका विभिन्न एन.का. कानुनलाई समन्वयेत सार्वजनिक सार्वजनिक सेवा बढाउँदै सार्व, डिग्री र एलिमेन्टरी बनाउने, कानुनी तथा सामाजिक सुधार गर्ने र डिजिटल स्मान्तरणलाई प्रगतिमान दिने मन्त्रालयको योजना छ ।

सूचना तथा सञ्चारमन्त्री डा. विक्रम मिश्रपिप्लेवाले आगन्तक र दूरसञ्चार क्षेत्रका विभिन्न एन.का. कानुनलाई समन्वयेत सार्वजनिक सार्वजनिक सेवा बढाउँदै सार्व, डिग्री र एलिमेन्टरी बनाउने, कानुनी तथा सामाजिक सुधार गर्ने र डिजिटल स्मान्तरणलाई प्रगतिमान दिने मन्त्रालयको योजना छ ।

तर अब प्रश्न शिक्षाको पहुँच कति बढ्यो भन्ने मात्र होइन । प्रश्न हो-यसले कस्ता नागरिक तयार गरिरहेको छ डिग्रीधारीको संख्या बढिरहेछ शिक्षित बेरोजगारी, सीपको अभाव र युवाको विदेश पलायन पनि बढिरहेको छ भने अर्ग ग्यासबाट विकरै छेपेकोलेनै आफुँनै नुस्रुसा पारदर्शी बितरण र प्रभावकारी नियन्त्रणको आधार तयार गर्नुपर्छ । समस्या खेल्दैरपछि अनुगमन गर्ने होइन, समस्या खेल्ने प्रणाली निर्माण गर्नु नै अहिलेको मुख्य आवश्यकता हो ।

अमेरिकी शिक्षाविद् जेन ड्युले शिक्षा जीवनको तयारी मात्र नभई स्वयं जीवन भएको बताएका छन् । शिक्षा परीक्षा उत्तीर्ण गर्ने र प्रमाणपत्र प्राप्त गर्ने माध्यम मात्र होइन यो व्यक्तिलाई जीवनका चुनौती सामना गर्ने, समस्या समाधान गर्ने, अवसर सिर्जना गर्ने र समाजजति जिम्मेवार बन्न सक्षम बनाउने प्रक्रिया हो । दुर्भाग्यवश नेपालको शिक्षा प्रणाली लामो समयदेखि परीक्षा, अंक र प्रमाणपत्रको बरिपरि घुम्दै आएको छ । विद्यार्थीले के सिक्नुभन्दा कति अंक ल्यायो भन्ने प्रश्न बढी महत्वपूर्ण बन्न पुगेको छ ।

अब यो प्रश्न बदल्नुपर्छ । शिक्षाको केन्द्रमा परीक्षा होइन, सिकाइ हुनुपर्छ । प्रमाणपत्र होइन, क्षमता विकास हुनुपर्छ । विद्यार्थीले वास्तुमूलकका तथ्य सम्झनुका साथै त्यसलाई व्यवहारमा प्रयोग गर्ने, प्रश्न गर्ने, विश्लेषण गर्ने र नयाँ समाधान खोज्न सक्नुपर्छ । अलोरोनामालाक सोच, सिर्जनशीलता, सञ्चार, सहकार्य, नेतृत्व र समस्या समाधानकस्ता जीवनसँगै शिक्षाको मूल उपलब्धिका रूपमा स्थापित गर्नु आवश्यक छ ।

विद्यार्थ्य शिक्षामा निरन्तर मूल्यांकनको अभावलाई विस्तार गर्ने प्रयास यही परिवर्तनको एउटा महत्वपूर्ण सुरुवात हुन सक्छ । शिक्षामा प्रारम्भिक कक्षामा विद्यार्थीलाई वार्षिक परीक्षाको दबाबभन्दा उल्टो सिकाइ, व्यवहार, रूचि र व्यक्तिगत प्रतिक्रिया आधारमा मूल्याङ्कन गर्ने व्यवस्था विद्यार्थीकेन्द्रित शिक्षातर्फको कदम हो ।

तर यसको सफलता कागजमा निदम बन्नुभन्दा मात्र सम्भव हुनेछ । शिक्षाको क्षमता, विद्यालयको वातावरण, अभिभावकको बुझाइ र प्रभावकारी अनुगमन समात रूपमा आवश्यक हुन्छ । निरन्तर मूल्यांकन पनि अन्ततः अर्को औपचारिक अंक दिने प्रक्रिया मा सीमित भयो भने सम्पन्न हुन ।

सामाजिक सञ्जाल

सन्तोषको अनुमति !

बालराम मुद्राई, पूर्व प्रधानमन्त्री

विश्वका प्रसिद्ध सिर्जनाकारहरू (MIT, LSE, Stanford, Yale, Harvard, Peking, Asoka) का Ph.D. विद्यार्थीहरू र कलाकारहरूको सहभागिता र हेरफेर कलागोष्ठीमा संघालित कार्यशाला गोष्ठीमा नेपालको जन्मुदको विशेष लोकात्मको विकासमा प्रभावकारी योगदान 'From People's Use to People's Rules' ('जन्मुददेखि जनसातन') बनेर छलफलका बस्त्रको रूपमा लाग्ने हुँदा सन्तोषको अनुमति ।

यसबाट जन्मुदको वेला जनसंसार (संयुक्त क्रान्तिकारी जनपरिषद्) प्रमुखको हैसियतले तत्कालीन पार्टीका ठूलो संख्याका साथीहरू सहित महत्वपूर्ण भूमिका निर्वाह गर्ने पाएकोमा थप खुशीको अनुमति ।

छलफलको क्रममा नेपालको 'जन्मुद'को रूपमा एकाइसी शताब्दीको शुभ्रा सम्पन्न ऐतिहासिक जनक्रान्तिलाई अझै शताब्दीमा अमेरिका, फ्रान्स हुँदै पछिल्लो शताब्दीमा संसारका विभिन्न देशमा भएका ऐतिहासिक क्रान्तिलाई एउटा महत्वपूर्ण कडीको रूपमा बुझ्न सबैसँग आग्रह ।

सुचारको उद्देश्य पूरा हुँदैन ।

नेपालको अर्को ठूलो चुनौती शिक्षा र श्रमबजारबीचको दूरी हो । रोजगारदाताले सीपकुन जस्ताछि नभएको गुनासो गरिरहेका छन् भने विस्थापितहरूबाट डिग्री दिएर निरक्षरका युवा विस्थापित बन्न थालेका छन् । यसले पाठ्यक्रम र बजारको आधारभूतताबीच तालमेलको अभाव देखाउँछ । अब शिक्षा नीति बनाउँदा श्रमबजार, उद्योग, प्रविधि र बदलिँदो अर्थतन्त्रलाई केन्द्रमा राख्नुपर्छ ।

परिचयजनामूलक सिकाइ, प्रयोगात्मक अभ्यास, इन्टरनेट, एडमोशीलता र अनुसन्धानलाई शिक्षाको अभिन्न हिस्सा बनाउनुपर्छ ।

उच्च शिक्षाको अवस्था अझ गम्भीर रूपमा पुनर्विचार गर्नुपर्ने देखिन्छ । नेपालका विश्वविद्यालयहरू अझै पनि शिक्षण, परीक्षा र प्रमाणपत्र बितरणमा बढी केन्द्रित छन् । अनुसन्धान, नवप्रवर्तन, ज्ञान उत्पादन र उद्योगसँगको सहकार्य अपेक्षाअनुसार अघि बढ्न सकेको छैन । विश्वविद्यालय केवल डिग्री बाँड्ने संस्था होइनस त्यो समाजका जटिल समस्याको समाधान खोज्ने ज्ञान केन्द्र हुनुपर्छ ।

नेपालका विश्वविद्यालयहरू आफ्नै प्राथमिकतासँग जोडिएका अनुसन्धानलाई, प्रस्तावित गर्नुपर्छ । कृषि आधुनिकीकरण, उर्जा, जलसुरक्षा, परिवहन, स्वास्थ्य, पर्यटन, सूचना प्रविधि, डिजिटल अर्थतन्त्र र युवा रोजगारीजस्ता विषयमा विश्वविद्यालयको अनुसन्धानले प्रत्यक्ष सहिद्व लाम दिन सक्छ । विश्वविद्यालयको मूल्यांकन पनि कति विद्यार्थी उत्तीर्ण भए भन्नेभन्दा कति नयाँ ज्ञान उत्पादन भयो, कति अनुसन्धान व्यवहारमा प्रयोग भयो र समाजमा कस्तो प्रभाव पार्‍यो भन्ने आधारमा हुनुपर्छ ।

यसका लागि शिक्षाको गुणस्तर सुधार पहिलो सर्त हो । कुनै पनि शिक्षा प्रणाली आफ्ना शिक्षकभन्दा गुणस्तरसँग हुन सक्दैन । शिक्षकलाई पाठ्यक्रम पूरा गराउने कर्मचारीका रूपमा मात्र होइन, विद्यार्थीको क्षमता पहिचान गर्ने, जिज्ञासा जगाउने र परिवर्तनको नेतृत्व गर्ने व्यक्तिका रूपमा अभिभावकको बुझाइ र प्रभावकारी अनुगमन समात रूपमा आवश्यक हुन्छ । निरन्तर मूल्यांकन पनि अन्ततः अर्को औपचारिक अंक दिने प्रक्रिया मा सीमित भयो भने सम्पन्न हुन ।

अशिललताको लाइसेन्स

पत्रकारले पाएको हुन्छ र ?

केशव शाहा

विश्वको श्रेष्ठ पत्रकार पदार् प्रेस स्वातन्त्रताको नाममा सहकामा उपनिवेश नवीन दुनामा र युसुराक केनेल पत्रकार पदार् भन्ने किन पुष्टिक कोलेन् ?

त्योतिर्बेला 'कानुन'ले आफ्नो काम गर्नु भनेरह आज किन फरक मापदण्ड देखाउँदैन ?

प्रेस स्वातन्त्रता व्यक्ति, समूह वा पार्टी हेरेर बदलिने विषय होइन । सिद्धान्त सबैका

त्यसैगरी शैक्षिक संस्थाको नेतृत्व पनि निर्णायक हुन्छ । दूरदर्शी र उत्तरदायी नेतृत्वले मात्र विद्यालय तथा विश्वविद्यालयमा सिकाइ, अनुसन्धान र नवप्रवर्तनको संस्कृति विकास गर्न सक्छ । शैक्षिक संस्थाको सफलता उत्तीर्ण प्रविष्टा र जीवीको सीमित दायरालाई बाहिर ल्याउनुपर्छ । विद्यार्थीको सिर्जनशीलता, नेतृत्व, सामाजिक उत्तरदायित्व, उद्यमशीलता र व्यवहारिक क्षमतासमेत सफलताको मापदण्ड बन्नुपर्छ ।

एककाइसी शताब्दीको शिक्षा भने जटिल चुनौतीसँग जुधिरहेको छ । कृत्रिम बुद्धिमत्ता, सवालन र डिजिटल प्रविधिको कामको प्रकृति तीव्र रूपमा बदलिँरहेका छन् । आज सिकेको सीप केही वर्षमै पुरानो हुन सक्छ । त्यसैले विद्यार्थीलाई खुनै एउटा पेशाका लागि मात्र तयार पार्नु पर्याप्त छैन । उनीहरूलाई जीवन्तमर सिकिरहनु सक्ने, परिवर्तनसँग अनुकूलन गर्न सक्ने र नयाँ अवसर सिर्जना गर्ने सक्ने बनाउनुपर्छ । डिजिटल त्यसैगरी नैतिकता, मानवीय संवेदन र सामाजिक उत्तरदायित्वको शिक्षा पनि उचित आवश्यक छ ।

नेपालले शिक्षामा पहुँच विस्तारको चरणमा उल्लेख्य उपलब्धि हासिल गरिसकेको छ । अब योको चरणको सुधार गुणस्तर र सार्वजनिकता केन्द्रित हुनुपर्छ । डिग्रीको संख्या बढाएर मात्र देश समृद्ध हुँदैन । प्रमाणपत्र बोकाका तर सीप र अवसरविहीन युवाको संख्या बढाउनु शिक्षा प्रणालीको सफलता होइन । हामीलाई अब डिग्रीभन्दा दिशा बाहिरिएको छ । शिक्षा प्रमाणपत्र उत्पादन गर्ने कारखाना होइनस सक्षम नागरिक, जिम्मेवार नेतृत्व, सिर्जनशील जनशक्ति र समृद्ध समाज निर्माण गर्ने आधार हो । ज्ञानलाई कामसँग, शिवालाई जीवनसँग र सिकाइलाई समाजसँग जोड्न सकिँयो भने मात्र नेपालको शिक्षा वास्तविक रूपान्तरणको शक्तिका रूपमा स्थापित हुनेछ । अब शिक्षाको सफलता विद्यार्थीले कति अंक ल्यायो भन्ने प्रश्नले होइन, उसले जीवन र समाजका लागि कति सक्षम बन्न सक्छ भन्ने प्रश्नले मापन गर्ने समय आएको छ । आदर्शसमाज

लागि एउटै हुनुपर्छ । आफ्ना विचार सिर्जना व्यक्तिक पदार् मात्रै आवाज उठाउने र नमिलेलाई कानुनको नाममा छोडिदिने हो भने त्यो निष्पक्ष पत्रकारिता होइन, फफराता हो ।

तर अर्को झुटा अक्षर गम्भीर छ ।

पत्रकारिताको नाममा कसैको चरित्र हत्या गर्न पुट कसैलाई हुँदैन । बारम्बार योजनाबद्ध रूपमा छोराछोरी वा परिवारको चरित्रमाथि प्रहार गर्ने काम पत्रकारिता होइन । यो व्यक्तिगत प्रतिस्पर्धाभित्रको आक्रमण हो ।

चरित्र हत्या गर्ने पनि एउटा सीमा हुन्छ ।

कानुन सबैका लागि बराबर हुनुपर्छ । पत्रकार होस वा राजनीतिक व्यक्ति, सम्पर्क होस वा विरोधी, कसैले पनि प्रेस स्वातन्त्रताको नाममा अर्को चरित्र हत्या गर्न लाइसेन्स पाउनु हुँदैन ।

'सरकारलाई नजिकै छोएर त देखा' भन्ने शैलीमा कानुन र राज्यलाई नै खुला चुनौती दिने प्रवृत्ति पनि स्वीकार्य हुनु हुँदैन ।

प्रेस स्वातन्त्रताको खाग गरी, तर प्रेस स्वातन्त्रताको नाममा हुने गुन्डामारी र चरित्र हत्याको पनि विरोध गरौँ ।

यसै अक्षर सामग्रीका लागि पेज फाली गरिदिनुहोस् । विद्यार्थी एउटा फालीलाई मलाई अझै लेख्न हाँसला दिन्छ ।

